Зозуля Горлиці жалілась,
Що доля їй недобрая судилась;
Мов сирота вона, тиняється сама,
Минає літечко, порадоньки нема.
— А діти? — Горлиця питає.-
Чи, може, хто гніздечко зруйнував?
Чого на світі не буває!
Хто, серце, горенька не знав?
— А цур їм, дітям тим! — Зозуля закувала.-
Нащо здалось гніздо мені?
Яєчка крадькома я другим підкладала,
Нехай висиджують дурні!
То все, голубонько, дурниці;
Нам літечко святе
Судилось не на те,
Щоб у гнізді сидіть, як печериці.
Згадала я зозульників дурних,-
Бодай вони мандрикою вдавились,-
Як кукувала я, за мною волочились,
Тепер хоч би один на сміх…
— Ну, коли так,— їй Горлиця сказала,-
Ти, вітрогононько, на долю не звертай!
Все літечко кукукала, гуляла,
Тепер сиди, очицями моргай.-
Не раз Зозуля Горлицю згадала,
Як кулаками сльози утирала.

Дарую байку я зозулям молодим,
Не тим,
Що у гаях гульню справляють,
Дарую я своїм,
Що у цяцькованих корсетках походжають
І крутять розумом дурним.
Нехай вона на спомин буде,

Що не щодня була бридня;
Пшениченьку позабирають люде,
Останеться суха стерня.
А восени підкрадуться морози,
На серце томлене накинеться зима,
І не роса паде — поллються тихі сльози,
Що є, мов, каяття, та вороття нема.
1891.